

Rrrrrt. Met een geeuw kom ik overeind en m'n nog half-dichte ogen zoeken de wekker. Zes uur, en dat midden in de vakantie. Wat heeft dat te betekenen? Even overtuig ik me ervan, dat ik me wel degelijk in de vrolijke logeerkamer van mijn tante in Den Haag bevind. Een van de logeerpertijatracties is, dat ik elke morgen door mijn nichtje met een geurig kopje thee gewekt word. En nu zo'n ratelende wekker; waarom laten ze zo'n machine in de vakantie niet liever zoetjes „Schlaf ein“ spelen?

Helemaal niet van plan om me er aan te storen, laat ik me in het kussen terug vallen om weer lekker door te maffen. Maar ineens hoor ik een vogel op het balkon: Tjiet — tjiet — Tj.

Plotseling ben ik klaar wakker en met één sprong ben ik het bed uit.

Natuurlijk, ik zelf heb gisterenavond die wekker gezet, omdat ik er vandaag eens vroeg uit wou, om een bezoek aan mijn waterhoenfamilie te brengen.

Rts-rts — de gordijnen open. Een teer-blauwe lucht — prachtig weer. Een enkele auto jaagt al voorbij. Over het Haagsche Bosch ligt nog een zilverig waas.

In de kortst mogelijke tijd ben ik aangekleed. Dan heel zachtjes de trap af om mijn huisgenoten niet wakker te maken.

Zuiver is de sfeer zo 's morgens. Een schuine lichtbundel staat strak in de marmeren gang, bijna jammer om er door te lopen. Bubbles, de terrier, bast even — „Ja ja — stil nou jongen, je mag zo mee.“ — Even naar de keuken. Het mandje met in kleine stukjes gesneden brood hangt al klaar. „Kom Bubb“ — met een strenge blik houd ik zijn vreugdeuitingen in bedwang.

Een ogenblik later staan we op straat. Het Bezuidenhout oversteken, het houten bruggetje over en we zijn in het bos. Hier mag Bubbles zich uitkuren. Met dwaze, geestige sprongen rent hij weg, recht op de vijver toe, „eenden berg je!“ — in een dolle vaart scheert hij het water langs. Tjoep-tjoep, door en over elkaar heenvallend duikelen de eenden de vijver in. Met een wat-zeg-je-medaar-van-snuif blijft Bubbles er even naar kijken.

Ik haal maar gauw m'n brood voor de dag om de eenden voor zo'n grote schrik schadeloos te stellen. Ze komen direct — ze hebben honger.

Bedelend kijkt Bubbles me aan. Ik gooi hem ook een paar korstjes toe, dan rent hij tevren-

den weg, om even later met een tak, vier keer zo groot als hij zelf, weer terug te komen. Demonstratief legt hij z'n trofee voor me neer. Meneer wil spelen! Zo gauw hij ziet dat hij mijn aandacht van de eenden heeft weggelokt, neemt hij 'm weer op en stuift weg. Ik er achter aan. Een poos lang rennen we door — dan zwenkt Bubb ineens, meteen zoek ik bescherming achter een dikke boom, het is niet mis als je in volle vaart zo'n tak tegen je benen krijgt — één keer heb ik leergeld betaald! Ik begin te vleien: „Toe Bubb, geef mij die mooie tak”. Hij remt plotseling, valt bijna over z'n eigen poten, legt de tak voor me neer en begint dan het spelletje van „Wie hem het eerst te pakken heeft.” Verwachtend kijken z'n donkere ogen me aan. Ik doe of ik niets zie — kijk om naar de eenden. 't Hele nerveuze hondenlijf is één spanning. Dan schuift hij de tak iets dichtër naar mij heen. Ineens schiet ik toe. Ik heb hem! Bubbles kreunt van opwinding. Z'n ogen smeken. Ik slinger de tak weg. Bubb er achter aan. We rennen net zo lang, tot ik me doodaf moet laten neervallen. Het spelletje is uit. Bubbles komt belangstellend naast me zitten met iets van *dédain* in zijn verwaande snuit, dat ik het nu al opgeven moet.

Gekalmeerd lopen we eindelijk langzaam weer verder. Bubb 'n eindje achter me. Hij weet het wel: in deze buurt moet hij zich rustig houden, anders volgt er een afstraffing. We lopen in de richting van het Huis Ten Bosch. Aan het eind van de vijver, onder een laag neerhangende tak, is het waterhoenen-nest.

Vader waterhoen zwemt al parmantig door het water. Mama is met de kleintjes thuis. Eerst bind ik Bubbles aan een bank vast, zeg wat lieve woordjes tegen hem — met een slachtoffersgezicht strekt hij zich uit, legt zijn ruige kop op z'n poten en van onder zijn borstelige wenkbrauwen uitloerend, volgt hij al mijn bewegingen.

Vader waterhoen is ondertussen naar de kant komen roeien. Hij kent me goed. Grappig wippen zijn hals en staartje op en neer, z'n zwarte veertjes glanzen, fel rood is zijn bekje in het helle licht.

Ik gooi 'n paar brokjes in het water — zou hij er zelf een oppikken? — nee, hij gaat er regelrecht mee naar het nest. Soms heeft hij een zware strijd te strijden, de honger is dan tè groot en het eerste stukje verdwijnt in zijn

eigen keeltje.

Zoekend kijk ik rond. Ja hoor, een, twee, drie... zes grauwe riethennetjes komen van verschillende kanten aanzwemmen. Dat is het eerste broedsel, eind April zijn zij uit het ei gekropen en nu helpen zij hun ouders met de opvoeding van het tweede legsel, dat nu pas in Juni de grote wereld is ingestapt.

Met kwieke vlugge beweginkjes vangen zij het brood op en helpen de kuikentjes voeren, af en toe pikken ze ook zelf een stukje, maar Vader waterhoen heeft nog steeds niets gehad. Ik bewaar wat voor hem en gooi een paar brokjes op de weg. Hij verkent de omgeving en komt dan het water uit. Met koddige schichtige pasjes tript hij op me toe. — Voorzichtig ga ik wat achteruit. Ineens komt er uit de sloot aan de overkant nog een waterhoen, ook een haantje. Hij wil ook zijn deel van het ontbijt hebben, maar dat bevalt mijn pater familias niet. Zijn veertjes gaan al dreigend overeind staan, demonstratief grist hij met 'n nijldige pik een stukje brood weg. Een ogenblik later ben ik getuige van een formeel duel. Met de bekjes opengesperd, de vleugels wijduit klapperend staan ze tegenover elkaar, vliegen dan op elkaar in — wijken, beginnen weer opnieuw. Nu zie ik niets meer dan één verwarde zwarte bal, vier dunne sprietige pootjes krieuwelen door elkaar, de zwarte veertjes stuiven in 't rond. Juist als ik van plan ben om als scheidsrechter tussenbeiden te komen — wat moet mijn waterhoenfamilie zonder gezinshoofd beginnen? — vliegen de vurige kemphaantjes

uit elkaar. Papa heeft de overwinning behaald. De vreemde indringer druipt stil af naar zijn eigen domein, waar ik hem gauw de rest van mijn voorraad toegooi. Vader waterhoen paradeert nog even met een krijgshaftige houding en overwinnaarsblik.

Dan gaat hij weer naar zijn kroost, want het is vandaag een gewichtige dag. Ook de half volwassen hoentjes gaan naar het nest en dan mag ik warempel één van de eerste zwemlessen van de kuikentjes volgen.

Eén voor één komen de kleintjes angstig fladderend op de rand van het nest zitten. Ze zijn roodachtig van kleur. Tot m'n schrik tel ik één, twee, drie, vier, vijf — kijk nog eens goed — het nest is leeg, en er zijn er tien geweest. Nu hebben die ellendige ratten al de helft opgegeten. Snoeken zijn ook dol op de kuikentjes.

Eindelijk drijven er drie kleine molletjes op het water, de twee anderen durven niet en zoeken voor zoveel benauwende emoties bescherming bij moeder. Keurig, drie aan drie door het eerste broedsel geflankeerd, ploeteren de kleintjes nog wat onhandig vooruit. Vader waterhoen besluit de stoet. 'n Minuut of vijf en 't is voorlopig lang genoeg geweest. De kuikentjes worden weer veilig bij moeder de vrouw afgeleverd. Papa gaat op de rand van het nest zitten en voert zijn vrouw nog een lekker hapje. De grote kinderen hebben hun plicht gedaan en gaan

op avontuur uit.

Plotseling begint Bubbles te blaffen. 'n Paar jongens, die met een bal spelen, komen aanhollen. Een bal is voor de speelse Bubbles een tergend gezicht, en dan vast te moeten liggen! De bal rolt vlak voor hem neer, bijna had hij hem kunnen pakken. Bubb jankt. En ineens is de morgenrust aan flarden. Het sprookje is uit. Vader waterhoen duikt beschermend wat dieper over het nest. Even op de grote kinderen letten. Verdwenen! — Dacht je dat? — wel nee, die grapjassen hebben zich alleen maar tussen het riet verstopt, met hun lange tenen klemmen ze zich daaraan vast. Alleen hun kopjes steken nog boven het water uit, daar zie ik er al een. Z'n pientere kraaloogjes volgen al mijn bewegingen. Zo gauw de stoeiende luidruchtige jongens verdwenen zijn en hun lawaai-rige kreten niet meer tot hier doorklinken, zwemmen zij weer rustig rond.

Ik kijk op m'n horloge: bij achten, dan wordt 't ook tijd voor ons ontbijt. Ik maak Bubbles los en geef hem een pluim, omdat hij zich zolang koest heeft gehouden. Uit dankbaarheid springt hij als een dolleman tegen me op. En beetje angstig kijk ik naar m'n pas schone jurk, wacht, ik heb nog 'n oude tennisbal in m'n mandje. „Pak 'm, Bubb.“ Bubbles vliegt hem achterna. In regelmatig cadans flappen zijn zachte zijige oren op en neer.

portretje

Een smal pips snuitje met ernstige lichtblauwe ogen; twee sprietige vlechtjes met veterbandjes onder een verschoten alpino-mutsje; twee magere katoenen kousenbeentjes onder een rossig verschoten cape — zo gaat ze elke morgen de lange straten door naar school. Gáát — nee, ze gaat niet. Ze heeft haar vaste pasje van drie dribbelende stapjes en een huppelsprongetje. Dat gaat natuurlijk veel gauwer. Een mooi kindje is ze niet, o nee, en eigenlijk is ze ook wel heel erg dom. Ze kan nooit onthouden, hoeveel zeven maal acht is, en om de twee r's in „broertje“ allebei te onthouden is teveel van haar gevegd.

Zo op het oog is ze dus eigenlijk maar een heel onbeduidend klei meisje. Maar wat zou de lange straat moeten beginnen, als zij op een morgen eens nièt langs kwam huppelen? De dikke postbode en de melkboer en de asman zouden hun vaste, ernstige knikje niet krijgen, en hoe zouden ze dan plezierig hun werk kunnen doen? En wie zou er voor de dikke poes van 't eerste hoekje moeten bellen, als zij niet op haar tenen bij de bel klom? En wie zou er in 't vrije kwartier bij dat kleine manke jongetje op de bank moeten gaan zitten, terwijl al de anderen dol aan 't spelen zijn?

R. v. R.